

Почуй історію Крісті, доньки біженців з В'єтнаму

Крісті:

Я дочка двох в'єтнамських біженців, які покинули В'єтнам після війни. Вони побудували своє життя в Австралії після короткого перебування в Тайланді в таборі біженців.

Інтерв'юер:

Якою була подорож ваших батьків?

Крісті:

Подорож для них була непередбачуваною, м'яко кажучи. Залишаючи В'єтнам, вони були поколінням людей в човнах, які втекли з В'єтнаму після 1975 року. У них не було нічого. Вони не знали мови. Не було нікого знайомого, не було підтримки спільноти. Тож їм справді довелося починати з нуля. Усе, що робили батьки, було для нас. Тож ми з братом ходили в найкращі школи. Ми обидва закінчили університет без кредитів. Це була інвестиція в те, щоб переконатися, що ми отримаємо те, чого ніколи не мали батьки: навчатися, розвивати кар'єру, робити свій внесок у розвиток суспільства. Вони справді працювали багато. Вони лише мали вихідний на Різдво, Страсну П'ятницю, і Новий Рік. Тож для мене вони стали взірцем сильної робочої етики, стійкості й наполегливості, тому що у них не було вибору опускати руки.

Інтерв'юер:

Що би ви порадили батькам, що переїжджають до нової країни з дітьми?

Крісті:

Бути переселенцем ніколи не легко: бути за межами не тільки вашої зони комфорту, але й всього, що вам знайоме. Тому я думаю, що в цьому є сміливість, яку бачать діти. Знаєте, люди говорять про цінності й такі речі, як наполегливість і стійкість і, можливість не здаватися і мати бойовий дух. Можна говорити про це, але це стає справді очевидним, лише коли ви бачите, як ваші батьки живуть цим день у день. Для вас це зовсім інший досвід, ви справді розумієте і переймаєте ці риси у своє доросле життя. Шукайте правильну мережу підтримки, докладайте зусиль, щоб інтегруватися в будь-яке місце, де б воно не знаходилося. Нехай це не ваш дім. Він не буде близьким до вашого дому. Але можна зробити і його домом. І завжди пам'ятайте, що ваші діти будуть вдячні вам, розуміють вони те зараз чи ні, вони будуть вдячні.